

Sygn. akt II PK 43/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 8 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

Protokolant Dorota Białek

w sprawie z powództwa M. Z.

przeciwko Ministerstwu [...] w W.

o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2010 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 17 września 2009 r.,

oddala skargę kasacyjną bez obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Pozwem z 31 stycznia 2006 r. powód M. Z. w sprawie przeciwko Ministerstwu [...] w W. wniósł o: stwierdzenie, że przyczyna wygaśnięcia stosunku pracy powoda jest niezgodna ze stanem faktycznym a w pozostałej części nieistotna, stwierdzenie nieważności wygaśnięcia stosunku pracy, przywrócenie powoda do wykonywania obowiązków służbowych mianowanego urzędnika służby cywilnej z uwzględnieniem przygotowania zawodowego powoda na dotychczas zajmowanym stanowisku radcy ministra w Ministerstwie [...], wypłacenia pełnego wynagrodzenia wraz z przysługującymi dodatkami za okres niedopuszczenia do wykonywania obowiązków służbowych wraz z ustawowymi odsetkami, zasądzenie trzymiesięcznego wynagrodzenia tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. Powód na wezwanie Sądu, pismem z 3 marca 2006 r. doprecyzował wartość zadośćuczynienia do 5.913,11 zł oraz odszkodowania do 11.826,22 zł, wskazując, że tytułem odszkodowania wnosi o kwotę równą dwumiesięcznemu wynagrodzeniu. 3 lipca 2006 r. powód wniósł o sprostowanie wyliczenia wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia z 17.739,33 zł do 18.902,04 zł, w tym odszkodowania w wysokości 12.601,36 zł.

Sąd Rejonowy dla W. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 7 lipca 2008 r. oddalił powództwo i odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny. Powód był zatrudniony w Ministerstwie [...] od 1 grudnia 1995 r. do 31 stycznia 2006 r. Początkowo na umowę o pracę na czas określony. Od 1 marca 1996 r. na czas nieokreślony na stanowisku głównego specjalisty w Departamencie Informatyki. 10 czerwca 1999 r. powód wystąpił z wnioskiem o przeniesienie go do departamentu Finansowania Bezpieczeństwa Państwa. 1 lipca 1999 r. pozwany przeniósł powoda do pracy w Departamencie z zachowaniem stanowiska głównego specjalisty. 1 lipca 2000 r. powód objął stanowisko radcy ministra z miesięcznym wynagrodzeniem 4.654,34 zł, a 1 października 2000 r. został mianowany urzędnikiem służby cywilnej.

11 września 2000 r. powód wystąpił z wnioskiem o przeniesienie go do Departamentu Informatyki. 1 października 2000 r. pozwany przeniósł powoda do pracy w wymienionym Departamencie z zachowaniem stanowiska radcy ministra oraz przyznał mu z tym dniem pierwszy stopień służby cywilnej. Powód jako radca ministra zajmował jednoosobowe stanowisko do spraw Ochrony Danych i Zabezpieczeń Systemów i był bezpośrednio podporządkowany Dyrektorowi Departamentu.

Departament Podatków Pośrednich pozwanego miał problemy z terminową realizacją zadań. W związku z tym po uwzględnieniu przygotowania zawodowego powoda 5 marca 2003 r. na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej został on przeniesiony do pracy w Departamencie Podatków Pośrednich z zachowaniem stanowiska radcy ministra w Wieloosobowym Stanowisku Pracy do spraw Kas Rejestrujących. Powód do przedmiotowego przeniesienia nie zgłosił żadnych zastrzeżeń.

W piśmie z 6 marca 2003 r., skierowanym do Dyrektora Generalnego pozwanego, powód wniósł o potwierdzenie przydzielenia mu dotychczasowych zadań służbowych z zakresu ochrony danych i zabezpieczeń systemów oraz wskazał, że podjęcie nowych zadań służbowych, zwłaszcza w zakresie badań testowych kas fiskalnych w Departamencie Podatków Pośrednich będzie możliwe po wyznaczeniu mu pracownika do współdziałania. Pismem z 14 marca 2003 r. określono powodowi zakres obowiązków związanych z przeniesieniem (m.in. opracowywanie wymagań technicznych dla kas rejestrujących i współdziałanie w opracowywaniu rozporządzeń, przeprowadzanie badań kas rejestrujących, opracowywanie decyzji dopuszczających kasy rejestrujące do obrotu). Powód odmówił przyjęcia zakresu czynności służbowych i wniósł do niego zastrzeżenia. 24 marca 2003 r. wystąpił również do Dyrektora Departamentu Podatków Pośrednich o ustalenie opisu zajmowanego przez niego stanowiska w Departamencie oraz ponowne ustalenie zakresu jego czynności służbowych. Powód zaproponował, aby przy ustalaniu zakresu obowiązków uwzględniono zadania jakie wykonywał w Departamencie Informatyki. Dyrektor Departamentu Podatków Pośrednich w ramach zakresu obowiązków zlecił powodowi przeprowadzenie badań trzech kas rejestrujących. Powód odmówił wykonania przedmiotowego polecenia,

uzasadniając to całkowitym brakiem przygotowania zawodowego do realizacji służbowych zadań.

3 kwietnia 2003 r. powód wniósł o uchylenie decyzji z 5 marca 2003 r. w sprawie przeniesieniu do Departamentu Podatków Pośrednich z uwagi na brak przygotowania zawodowego do realizacji zadań służbowych. Dyrektor Departamentu Podatków Pośrednich informował wielokrotnie Dyrektora Generalnego pozwanego o niewykonywaniu przez powoda powierzonych mu obowiązków w zakresie badania kas rejestrujących. Ponadto wskazywał, że powód sprawia wrażenie nieprzygotowanego merytorycznie do zakresu obowiązków przeznaczonych dla niego. Mimo licznych uwag Dyrektora Departamentu Podatków Pośrednich odnośnie do niewykonywania przez powoda zadań Dyrektor Generalny pozwanego podtrzymał decyzję o przeniesieniu powoda. W uzasadnieniu wskazał, że powód ma wiedzę z zakresu nauk technicznych oraz prawa administracyjnego, co daje rękojmię prawidłowego wykonywania przez niego zadań w zakresie prowadzenia badań testowych kas rejestrujących i wydawania decyzji dopuszczających te urządzenia do obrotu. Powód w pismach kierowanych do Dyrektora Generalnego wskazywał, że nie jest przygotowany zawodowo do wykonywania przedstawionego mu zakresu zadań w Departamencie Podatków Pośrednich. Ponadto występował o utworzenie w Departamencie Podatków Pośrednich jednoosobowego stanowiska do spraw ochrony danych przetwarzanych dla potrzeb podatków pośrednich. Dyrektor Departamentu Podatków Pośrednich wystąpił o przeniesienie powoda do innych komórek pozwanego. Wskazywał również, że powód odmówił wykonania powierzonych zadań i nie wykonuje żadnych zadań określonych dla Departamentu, albowiem nie zostały mu powierzone żadne czynności zawodowe. Ponadto wskazał, że powód często opuszcza miejsce pracy bez informowania o przyczynie, wpisując się jedynie do książki wyjść.

Powód nie wykonywał zadań z zakresu swoich obowiązków, tylko sam decydował o sposobie wykonywanej przez siebie pracy i występował z licznymi wnioskami w zakresie prowadzenia przez niego szkoleń. Całą swoją aktywność kierował na załatwianie spraw pozasłużbowych, tj. przygotowywał liczne dokumenty o różnorodnej tematyce, która nie leżała w jego kompetencjach ani nie była z nim

uzgadniana. Ponadto, co wielokrotnie podkreślał w licznych pismach kierowanych do pozwanego, nadal wykonywał zadania związane z jego poprzednim stanowiskiem pracy, np. dotyczące wprowadzenia elektronicznej faktury VAT. Powód po przeniesieniu go do Departamentu Podatków Pośrednich wielokrotnie przebywał na zwolnieniach lekarskich, brał urlop wypoczynkowy wykorzystywany do wykonywania dodatkowych zadań, tj. szkoleń, seminariów, wykładów oraz przebywał na płatnym urlopie dla poratowania zdrowia.

Dyrektor Generalny pozwanego 13 kwietnia 2004 r. wystąpił do rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania wyjaśniającego wobec powoda w związku z niewykonywaniem przez niego poleceń służbowych i odmową przyjęcia określonego dla niego zakresu obowiązków. 20 września 2004 r. powód ponownie wystąpił do Dyrektora Generalnego pozwanego o uchYLENIE decyzji o przeniesieniu z 5 marca 2003 r. i o przywrócenie go na poprzednio zajmowane stanowisko. W odpowiedzi Dyrektor Generalny poinformował powoda, że jego poprzednie stanowisko zostało przekształcone w stanowisko wieloosobowe, które ma już pełną kadrę obsługową.

Pismem z 20 stycznia 2006 r., doręczonym 30 stycznia 2006 r., stwierdzono, że stosunek pracy zawarty z powodem 1 grudnia 1995 r. wygasa 31 stycznia 2006 r. na podstawie art. 64 ust. 1 w związku z art. 60 pkt 7 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej. Jako przyczynę wygaśnięcia stosunku pracy wskazano odmowę wykonywania decyzji Dyrektora Generalnego w sprawie przeniesienia na stanowisko radcy ministra w Departamencie Podatków Pośrednich i wykonywania zadań zgodnie z przedstawionym zakresem obowiązków.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że postawa powoda wyrażająca się w niewykonywaniu powierzonych mu zadań była niedopuszczalna. Powód, mimo że nie wniósł zastrzeżeń do przeniesienia do pracy w Departamencie Podatków Pośrednich, nie przyjął przedstawionego mu zakresu obowiązków. Nie uzasadnił też odmowy wykonania powierzonych mu zadań. Powód miał kwalifikacje do zajmowania się badaniami kas rejestrujących. Stan faktyczny sprawy świadczy jednoznacznie o tym, że powód odmówił wykonania

decyzji z 5 marca 2003 r. Spełnione zostały zatem przesłanki z art. 60 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej, co uzasadniało stwierdzenie wygaśnięcia stosunku pracy.

Apelację od wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w punkcie I. Wyrokowi zarzucił między innymi: przyjęcie błędnej wykładni art. 50 ust. 1, art. 60 pkt 7 oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej, nieuwzględnienie przepisów ustanawiających szczególną ochronę stosunku pracy powoda w okresie przedemerytalnym, naruszenie przepisów art. 230-232 k.p.c. oraz art. 233 § 1-2 k.p.c. Wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa o ustalenie stosunku pracy powoda w całości lub o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Podczas rozprawy przed Sądem Okręgowym 25 czerwca 2009 r. powód sprecyzował swoje roszczenie. Żądał przywrócenia do pracy, zasądzenia wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy. Cofnął również roszczenie o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Sąd Okręgowy w W. XII Wydział Pracy wyrokiem z 17 września 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I tylko w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 9.308,70 zł tytułem odszkodowania (pkt I), w pozostałej części apelację powoda oddalił (II).

W uzasadnieniu stwierdzono, że zachowanie powoda nie dawało podstaw do stwierdzenia wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 60 pkt 7 ustawy o służbie cywilnej z dnia 18 grudnia 1998 r. z dniem 31 stycznia 2006 r. Powód faktycznie wykonał bowiem decyzję o przeniesieniu do Departamentu Podatków Pośrednich. Powód zmienił 7 marca 2003 r. miejsce pracy, ale nie wykonywał powierzonych mu obowiązków służbowych. Wynika to bezpośrednio z treści pism, jakie kierowała do Dyrektora Generalnego pozwanego nowa bezpośrednia przełożona powoda, informując o niewykonywaniu przez powoda powierzonych zadań i prosząc o przeniesienie go do innego działu. Powód nie odmówił więc wykonania decyzji w sprawie przeniesienia.

Z tej racji stwierdzenie wygaśnięcia stosunku pracy z powodem, na podstawie art. 60 ustawy o służbie cywilnej z dnia 18 grudnia 1998 r. nie było zgodne z przepisami. Przyczyna ta nie jest rzeczywista. Druga przyczyna

wygaśnięcia stosunku pracy powoda (odmowa wykonywania zadań zgodnie z przedstawionym zakresem obowiązków) jest rzeczywista, lecz nie uzasadnia stwierdzenia wygaśnięcia stosunku pracy 31 stycznia 2006 r. Powód już od pierwszego dnia swojej pracy w nowym departamencie nie wykonywał powierzonych mu obowiązków, o czym wiedziała jego bezpośrednia przełożona Dyrektor Departamentu Podatków Pośrednich. Niewykonywanie pracy przez powoda było podnoszone przez Dyrektora w szeregu pismach kierowanych do Dyrektora Generalnego czy Dyrektora Biura Kadr i Szkolenia już w kwietniu 2003 r. Pracodawca nie podjął jednak żadnych czynności, aby zmienić istniejący stan rzeczy. Przez blisko 3 lata tolerował niewykonywanie jakichkolwiek czynności służbowych przez powoda zgodnie z powierzonymi mu obowiązkami. Dopiero po przeprowadzonych dwóch kontrolach wewnętrznych pracodawca bezzwłocznie podjął decyzję w trybie art. 60 pkt 7 i art. 64 ustawy o służbie cywilnej z dnia 18 grudnia 1998 r.

Z tych przyczyn pismo Dyrektora Generalnego Ministerstwa [...] z 20 stycznia 2006 r. stwierdzające, że stosunek pracy zawarty z powodem wygasa na podstawie art. 64 ust. 1 w związku z art. 60 pkt 7 ustawy z 18 grudnia 1998 r. było niezgodne z prawem.

Podkreślono, że zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z 18 grudnia 1998 r. powód może domagać się, zgodnie z treścią przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach bądź odszkodowania (art. 56 § 1 k.p.). Wobec powoda nie zastosowano żadnego okresu wypowiedzenia. Pismo od pracodawcy powód otrzymał 30 stycznia 2006 r. i dlatego przysługują mu roszczenia takie jak pracownikowi w razie niezgodnego z prawem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, przywrócenie powoda do pracy na poprzednie warunki pracy i płacy (stanowisko radcy ministra w Departamencie Podatków Pośrednich) jest niecelowe. Powód przez cały czas zatrudnienia w tym departamencie (także w trakcie procesu) podnosił, że brak mu przygotowania fachowego do pracy na stanowisku przez niego zajmowanym. Przywrócenie go do pracy prowadziłoby do sytuacji, kiedy nie wykonywałby on powierzonych zadań, powołując się na brak kwalifikacji. Zgodnie z art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 56 § 2

k.p. Sąd pracy uznał, że przywracanie do pracy powoda nie byłoby celowe. Sąd zmieniając zaskarżony wyrok, zasądził na rzecz powoda odszkodowanie zgodnie z jego żądaniem w wysokości dwukrotnego miesięcznego wynagrodzenia. Miesięczne wynagrodzenie powoda obliczone zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w k.p. wynosiło 4 654,35 zł. Powód żądał odszkodowania w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia. Sąd nie może orzekać ponad żądanie, dlatego zasądzone odszkodowanie w dwumiesięcznego a nie trzymiesięcznego wynagrodzenia powoda.

Wyrok w części orzekającej niecelowość przywrócenia powoda do wykonywania obowiązków służbowych mianowanego urzędnika służby cywilnej na dotychczasowym stanowisku (pkt I) zaskarżył skargą kasacyjną powód.

Wyrokowi zarzucono:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 377 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na: a) nierozpoznanie zarzutu nieuwzględnienia przez Sąd I instancji przepisów o szczególnej ochronie powoda uzasadnionej wiekiem przedemerytalnym. Zgodnie z art. 377 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. Sąd II instancji miał obowiązek odnieść się do tego zarzutu apelacji i uzasadnić przyczyny uznania bezzasadności zarzutu szczególnej ochrony powoda uzasadnionej wiekiem przedemerytalnym, b) nienależytym ustosunkowaniu się przez Sąd I instancji do szczególnych warunków wykonywania obowiązków służbowych przez urzędników służby cywilnej a także pobieżnej ocenie wzajemnej relacji pomiędzy przepisami obowiązującej ustawy o służbie cywilnej a art. 45 § 2 k.p. Zgodnie z art. 377 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c., Sąd II instancji miał obowiązek należytego rozpoznania istoty sprawy i ustosunkowania się do zarzutów apelacji i uzasadnienia przyczyn odmowy przywrócenia powoda do wykonywania obowiązków służbowych,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. a) art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 45 § 3 k.p. oraz art. 8 k.p. w związku z art. 1, art. 36 ust. 3, art. 62 ust. 1, art. 70, art. 71,

art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, a także art. 153 ust. 1 Konstytucji RP polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 45 § 2 k.p. i błędnym przyjęciu niecelowości przywrócenia powoda na poprzednio zajmowane stanowisko (art. 45 § 2 k.p.). Zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami ustawy o służbie cywilnej z 2008 r. i art. 153 ust. 1 Konstytucji RP stosunek służbowy urzędników służby cywilnej podlega szczególnej ochronie (art. 45 § 3 k.p.). Wykluczało to możliwość orzekania o niecelowości przywrócenia powoda do wykonywania obowiązków służbowych na poprzednio zajmowanym stanowisku, b) art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 45 § 3 k.p. w związku z art. 39 k.p., polegające na orzeczeniu w stosunku do powoda niecelowości przywrócenia na poprzednio zajmowane stanowisko, gdy powodowi w chwili stwierdzenia wygaśnięcia stosunku służbowego pozostawało mniej niż dwa lata do uzyskania uprawnień emerytalnych. Prawidłowe zastosowanie art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 45 § 3 k.p. i art. 39 k.p. nakazuje przywrócenia powoda na poprzednio zajmowane stanowisko.

Wniesiono: 1) o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez przywrócenie powoda do wykonywania obowiązków służbowych mianowanego urzędnika służby cywilnej na stanowisku radcy ministra w Ministerstwie [...], w Departamencie Podatków Pośrednich, 2) ewentualnie o: 2) uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w kwocie 240,00 zł, 4) przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na rozprawie.

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na 1) jej oczywistą zasadność. Sąd II instancji bezzasadnie nie zastosował art. 45 § 3 k.p. w związku z art. 39 k.p. w zakresie w jakim dotyczy on ochrony osób w wieku przedemerytalnym. Powodowi w dniu stwierdzenia wygaśnięcia stosunku pracy pozostały mniej niż dwa lata do osiągnięcia wieku emerytalnego i uzyskania uprawnień emerytalnych z tego tytułu, 2) występowanie istotnego zagadnienia prawnego, które ma polegać na ustaleniu, czy stosunek służbowy mianowanych urzędników służby cywilnej podlega szczególnej ochronie w rozumieniu art. 45 § 3 k.p., za czym przemawiać ma w szczególności art. 62 ust. 1, art. 70, art. 71 ustawy

o służbie cywilnej z 2008 r., które enumeratywnie wskazują przesłanki stwierdzenia wygaśnięcia stosunku służbowego i rozwiązania stosunku pracy urzędników, a także funkcja Korpusu Służby Cywilnej polegająca na zapewnieniu kompetentnego, zawodowego, bezstronnego a także politycznie neutralnego funkcjonowania organów państwa (art. 1, art. 36 ust. 3, art. 84 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z 2008 r., oraz art. 153 ust. 1 Konstytucji RP). W konsekwencji konieczne jest ustalenie, czy dopuszczalne jest orzeczenie na podstawie art. 45 § 2 k.p. o niecelowości przywracania do wykonywania obowiązków na poprzednio zajmowanym stanowisku urzędnika służby cywilnej, co do którego orzeczono o bezskuteczności wygaśnięcia stosunku służbowego.

W uzasadnieniu skargi zaznaczono również, że w toku postępowania powód wielokrotnie podkreślał, że w chwili stwierdzenia wygaśnięcia stosunku pracy pozostawał on w wieku przedemerytalnym. Do osiągnięcia uprawnień emerytalnych pozostawały niecałe dwa lata. Jako nauczyciel akademicki miał on prawo skorzystać z prawa do wcześniejszej emerytury z chwilą osiągnięcia wieku sześćdziesięciu lat. W aktach osobowych powoda znajdują się pisma, w których sygnalizował on zamiar przejścia na wcześniejszą emeryturę już cztery lata przed stwierdzeniem wygaśnięcia stosunku pracy. Sąd II instancji pominął tę okoliczność przy orzekaniu o niecelowości przywrócenia powoda na poprzednio zajmowane stanowisko. Cała dokumentacja związana ze zgłoszeniem zamiaru przejścia na wcześniejszą emeryturę została włączona do akt osobowych powoda. Sąd II instancji miał zatem możliwość zapoznania się z nią. Powód kilkakrotnie podkreślał fakt objęcia go ochroną określoną w art. 39 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest ustalenie, czy powodowi przysługiwała szczególna ochrona przed wypowiedzeniem na podstawie art. 39 k.p. Od 1 czerwca 2004 r. (Dz.U. z 2004 r., Nr 120, poz. 1252 ze zm.) przepis ten stanowi, że „pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem

tego wieku”. Art. 39 k.p. ogranicza pracodawcę jedynie w wypowiedaniu umowy (art. 30 § 1 pkt 2 k.p.) i ustanawia węższy zakaz wypowiedania.

W prawie pracy rozróżnia się dwa sposoby ustania stosunku pracy. Rozwiązanie (art. 30 § 1 k.p.), którego rodzajem jest między innymi wypowiedzenie przez pracodawcę i wygaśnięcie. Z treści art. 39 k.p. jednoznacznie wynika, że ochrona przedemerytalna nie dotyczy wygaśnięcia stosunku pracy.

W związku z tym zarzut naruszenia art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 45 § 3 k.p. i art. 39 k.p. przez Sąd II instancji jest nieuzasadniony.

W konsekwencji Sąd II instancji nie rozpoznając zarzutów dotyczących naruszenia przepisów o szczególnej ochronie powoda uzasadnionej wiekiem przedemerytalnym, nie mógł też naruszyć art. 377 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Nie było bowiem potrzeby rozpoznawania naruszenia art. 39 k.p.

Całkowicie nieuzasadniony był zarzut naruszenia art. 377 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 385 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., w zakresie w jakim zarzucano w skardze kasacyjnej Sądowi II instancji, że nie uzasadnił przyczyn odmowy przywrócenia powoda do pracy. Należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, że do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. przez Sąd II instancji dochodzi, gdy treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. np.: wyroki Sądu Najwyższego z 2 lipca 2009 r., III SK 10/09, LEX nr 551869, z 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286, z 4 listopada 2009 r., I UK 142/09, LEX nr 564770).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jasno wynika, że Sąd Okręgowy przyjął (całkowicie zasadnie), że w ustalonym stanie faktycznym sprawy przywrócenie powoda do pracy prowadziło do sytuacji, kiedy nie wykonywałby on powierzonych zadań, powołując się na brak kwalifikacji. Sąd uznał więc przywrócenie do pracy za niecelowe (art. 56 k.p. w związku z art. 45 § 2 k.p.).

Prawidłowo też z powołaniem się na art. 7 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z 18 grudnia 1998 r., art. 56 k.p. i art. 45 k.p., określono relację pomiędzy wskazaną

ustawą a Kodeksem pracy. (Należało jednak przywołać art. 67 k.p.). W tym kontekście, jak i podnoszonego zarzutu naruszenia prawa materialnego (art. 1, art. 36 ust. 3, art. 62 ust. 1, art. 70, art. 71, art. 84 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej z 2008 r.) zupełnym nieporozumieniem jest powoływanie się przez skarżącego na przepisy ustawy z 2008 r. W sprawie znajdowała zastosowanie ustawa o służbie cywilnej z 1998 r.

Powyższe prowadzi również do wniosku, że istotne zagadnienie prawne jest przez skarżącego sformułowane wadliwie. Odnosi się bowiem do przepisów ustawy z 2008 r. Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczyć musi kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być dla niej prawnie obojętnej. Innymi słowy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25 września 2007 r., I UK 161/07, niepubl.).

Bezpodstawny był też zarzut naruszenia art. 8 k.p. i art. 153 ust. 1 Konstytucji RP.

Z tych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

/tp/